

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Y. V.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-35799-2/ČJ-2019-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 32 A 46/2020 - 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 32 A 46/2020 - 21, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení případu**

[1] Žalobci bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 29. 7. 2019, č. j. KRPZ-42299-47/ČJ-2018-150026-SV, uloženo správní vyhoštění a současně byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let. K vycestování z území stanovil prvoinstanční správní orgán dobu 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce v řízení vedeném podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uvedl nepravdivé údaje s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu; a dále že nejméně v období od 30. 10. 2017 do 10. 4. 2018 vykonával zaměstnání bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou k zaměstnání [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Dle stěžovatele je z napadeného rozsudku patrné, že krajský soud přezkoumával zcela jiné rozhodnutí žalované, než jaké stěžovatel napadl podanou žalobou, konkrétně rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 30. 7. 2019, č. j. KRPZ-42325-47/ČJ-2018-150026-SV, které se však vůbec nevztahuje k osobě stěžovatele.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázala na shromážděný spisový materiál.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je Nejvyšší správní soud ve smyslu § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), povinen přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá (viz rozsudky ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Azs 406/2019 - 28, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb.), že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, není-li z něj zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě, proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké konkrétní věci, neodpovídá-li výrok odůvodnění, případně jsou-li v rozhodnutí krajského soudu obsaženy jiné vnitřní rozpory.

[7] Vychází-li Nejvyšší správní soud z výše uvedených závěrů, jakož i z elementárních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem rozhodnutí soudu, pak je zřejmé, že v posuzované věci napadený rozsudek tyto základní náležitosti postrádá, a to ve vztahu k výroku a jeho odůvodnění. Rozsudek krajského soudu sice obsahuje jednoznačný a srozumitelný výrok, který však nemá oporu v navazujícím odůvodnění.

[8] V záhlaví rozsudku krajského soudu jsou řádně identifikováni účastníci řízení (byť stěžovatel je označen jako žalobkyně) a krajský soud v záhlaví správně uvedl, že rozhodoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-35799-2/ČJ-2019-930310-V234. Popsanému záhlaví však již neodpovídá navazující odůvodnění rozsudku krajského soudu, z něhož je patrné, že se týká zcela jiné věci. V úvodní části odůvodnění označené jako *Vymezení věci* krajský soud konstatuje, že rozhodnutím specifikovaným v záhlaví rozsudku

pokračování

bylo „zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 30. 7. 2019, č. j. KRPZ-42325-47/ČJ-2018-150026-SV, jímž bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky“. Stěžovatel je v odůvodnění rozsudku krajského soudu opakovaně označován jako žalobkyně a skutečnosti, jež dle krajského soudu vyplývají z obsahu správního spisu (popsané především v bodě 17 rozsudku krajského soudu), jakož i jejich hodnocení provedené soudem, rovněž neodpovídají skutkovému stavu nyní souzené věci. Z obsahu odůvodnění rozsudku v této souvislosti vyplývá, že žalobkyně naplnila podmínky pro uložení správního vyhoštění jednak tím, že v účelově podané žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvedla nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu, neboť v kolonce úředního tiskopisu vyplnila jako druha F. D., který však jejím druhem nikdy nebyl; a dále dlouhodobě (od 31. 10. 2017) vykonávala práci v provozu Hamé Babice mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání (vydaném na období od 23. 10. 2017 do 20. 1. 2018 s místem výkonu práce V. č. X, B.; od 21. 1. 2018 žalobkyně platným povolením k zaměstnání nedisponovala), což správní orgány i krajský soud hodnotily jako výkon nelegální práce bez povolení k zaměstnání. Napadený rozsudek se tak v důsledku spojení výroku a odůvodnění stal matoucím a nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť krajský soud v rozsudku hodnotí skutkové okolnosti, které nejsou ve vztahu k osobě stěžovatele relevantní, což v konečném důsledku vede k závěru, že nelze seznat, o jaké konkrétní věci krajský soud vlastně rozhodoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Nejvyšší správní soud tak shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. V dalším řízení krajský soud přezkoumá zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a náležitě vypořádá veškeré stěžovatelovy námitky obsažené v žalobě.

[10] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu